

i Centralnego Związku Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych spowodowanie przystąpienia zrzeszonych w nich jednostek organizacyjnych do zrzeszeń.

§ 14. Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa ustali wytyczne w sprawie przechodzenia pracow-

ników służb rolnych zatrudnionych w terenowych organach administracji państwowej stopnia podstawowego do pracy w kombinatach.

§ 15. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1976 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

91

ZARZĄDZENIE Nr 28 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 kwietnia 1976 r.

w sprawie zasad wynagradzania sołtysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi.

Na podstawie § 14 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1972 r. w sprawie zasad i trybu wyboru, zakresu działania oraz obowiązków i praw sołtysa i podsołtysa (Dz. U. z 1972 r. Nr 49, poz. 319 i z 1973 r. Nr 28, poz. 158) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sołtysi otrzymują wynagrodzenie za inkaso bieżących i zaległych należności pieniężnych od mieszkańców sołectwa. Wynagrodzenie przysługuje od kwot zainkasowanych przez sołtysów osobiście z tytułu wszystkich należności objętych inkasem.

2. Oprócz wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, sołtysowi przysługuje wynagrodzenie od kwot wpłaconych dobrowolnie przez mieszkańców sołectwa w urzędzie gminy lub innej instytucji upoważnionej do przyjmowania wpłat na rachunek podstawowy budżetu gminy, bezpośrednio lub przelewem, z tytułu zobowiązania pieniężnego.

3. Przepis ust. 2 nie ma zastosowania, jeżeli praca sołtysa w zakresie inkasa w miesiącu, za który dokonywana jest wypłata wynagrodzenia, była według oceny naczelnika gminy niedostateczna.

4. Wynagrodzenie obliczone w stosunku procentowym od kwot zainkasowanych (ust. 1) i od kwot wpłaconych dobrowolnie (ust. 2) nie może przekroczyć w skali województwa średnio:

2,8% — w województwach: białostockim, koszalińskim, łomżyńskim, ślupskim, suwalskim, zielonogórskim,

2,5% — w województwie olsztyńskim,

2,4% — w województwach: ciechanowskim, ostrołęckim,

2,2% — w województwach: stołecznym warszawskim, jeleniogórskim, kieleckim, radomskim, siedleckim,

2,1% — w województwach: gorzowskim, szczecińskim,

2,0% — w województwach: białkopodlaskim, częstochowskim, elbląskim, krośnieńskim, miejskim łódzkim, legnickim, pilskim, piotrkowskim, skierniewickim, tarnobrzescim,

1,8% — w województwach: chełmskim, gdańskim, lubelskim, plockim, sieradzkim, wałbrzyskim, wrocławskim, zamojskim,

1,6% — w województwach: kaliskim, katowickim, konińskim, leszczyńskim, poznańskim,

1,5% — w województwach: miejskim krakowskim, nowosądeckim, przemyskim,

1,4% — w województwach: bielskim, bydgoskim, opolskim, rzeszowskim, tarnowskim, toruńskim, włocławskim.

§ 2. 1. Wojewoda określa stawki procentowe wynagrodzenia sołtysów dla poszczególnych gmin w taki sposób, aby średni procent wynagrodzenia sołtysów dla wszystkich gmin województwa nie przekroczył granicy określonej dla województwa w § 1 ust. 4.

2. Naczelnik gminy określa stawki wynagrodzenia dla poszczególnych sołtysów w taki sposób, aby średnia wynagrodzenia sołtysów w gminie nie przekroczyła średniej stawki procentowej ustalonej dla gminy przez wojewodę. Określając procentowe stawki wynagrodzenia dla poszczególnych sołtysów naczelnik gminy różnicuje je w zależności od warunków terenowych pracy sołtysów, dyscypliny płatniczej mieszkańców sołectwa i wysokości kwot przypadających do pobrania z terenu sołectwa.

§ 3. 1. Wojewoda może w uzasadnionych wypadkach na wniosek naczelnika gminy odstąpić od zasady określonej w § 1 ust. 2 i wyrazić zgodę na obliczanie wynagrodzenia sołtysów w danej gminie jedynie od kwot osobiście przez nich zainkasowanych. Ustalenie w ten sposób wynagrodzenia sołtysów nie wpływa na obniżenie średniej stawki określonej dla gminy w myśl § 2. W związku z tym stawka procentowa od kwot zainkasowanych może być w uzasadnionych wypadkach ustalona wyżej, tak jednak, aby

ogólne wynagrodzenie sołtysów nie przekroczyło stawki ustalonej dla gminy przez wojewodę.

2. Wojewoda może również określić na wniosek naczelnika gminy dolną granicę wynagrodzenia sołtysów w gminie na 100 do 200 zł miesięcznie w granicach przyznanego dla gminy średniego procentu wynagrodzenia.

§ 4. Niezależnie od wynagrodzenia za inkaso określonego w poprzednich paragrafach sołtysi otrzymują dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 5% od zainkasowanych przez nich osobiście kwot zaległości z tytułu zobowiązania pieniężnego za lata poprzedzające rok, w którym nastąpiła wpłata.

§ 5. Sposób obliczania i wypłaty wynagrodzeń sołtysów określa Minister Finansów.

§ 6. Przepisy niniejszego zarządzenia dotyczące sołtysa mają odpowiednie zastosowanie do podsołtysa w okresach zastępowania przez niego sołtysa i wykonywania w tym czasie w jego zastępstwie czynności inkasa.

§ 7. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa:

- 1) o naczelniku gminy — należy przez to rozumieć również naczelnika miasta i gminy oraz naczelnika miasta (dzielnicy) w miastach, w których na podstawie art. 92 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. z 1975 r. Nr 26, poz. 139) utrzymano na terenach wiejskich włączonych do miasta stosowanie przepisów art. 87—91 tej ustawy,
- 2) o wojewodzie — należy przez to rozumieć również prezydenta miasta stopnia wojewódzkiego.

§ 8. Traci moc zarządzenie nr 4 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1973 r. w sprawie wynagradzania sołtysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi (Monitor Polski Nr 2, poz. 9).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

92

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO I USŁUG

z dnia 14 kwietnia 1976 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie rodzajów i kategorii handlowych zakładów i punktów gastronomicznych.

Na podstawie art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301, z 1956 r. Nr 54, poz. 244 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) oraz § 1 zarządzenia nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 maja 1966 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów w zakresie sprzedaży przez placówki handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski z 1966 r. Nr 24, poz. 123, z 1969 r. Nr 36, poz. 271 i z 1972 r. Nr 4, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z dnia 10 lipca 1974 r. w sprawie rodzajów i kategorii handlowych zakładów i punktów gastronomicznych (Monitor Polski Nr 28, poz. 171) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Zaszeregowania placówek gastronomicznych do rodzaju i kategorii handlowej dokonują:

- 1) w odniesieniu do podporządkowanych placówek gastronomicznych — dyrektorzy państwowych przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego, zarządy spółdzielni stopnia wojewódzkiego, „Spółem” Centralnego Związku Spółdzielni Spożywców i Cen-

tralnego Związku Spółdzielni Rolniczych „Samopomoc Chłopska”, jak również dyrektorzy Zjednoczenia Gospodarki Turystycznej oraz Przedsiębiorstwa Wagonów Sypialnych i Restauracyjnych „Wars” — w porozumieniu z właściwymi terenowymi organami administracji państwowej stopnia podstawowego,

- 2) w odniesieniu do placówek gastronomicznych prowadzonych przez inne jednostki gospodarki społecznej, nie wymienione w pkt 1, oraz w odniesieniu do nie uspołecznionych placówek gastronomicznych — właściwe terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego.”

2) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Jeżeli placówka gastronomiczna nie odpowiada warunkom przewidzianym dla rodzaju i kategorii handlowej, do której została zaszeregowana, organy właściwe do ustalania rodzajów i kategorii (§ 6) dokonują zmiany zaszeregowania placówki zgodnie z przepisami § 2—5 zarządzenia.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego i Usług: J. Gawrysiak